

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΣΤΡΟΦΕΣ», ΤΟΥ ΜΟΡΕΑΣ (*)

Δάση μεγάλη, σ' ούραν ὀ κεχρμπαρένιο, λαμπερά,
Θὲ νὰ σᾶς δῶ, γιὰ σὲ κ' απνοὺς μέσα νοπούς πνιγμένα,
Θὲ νὰ σᾶς δῶ περήφανα σὰ θάρθει μελαγχολικά
Νὰ σᾶς σκουργιάσει ὁ Νοέβρης πληγωμένα.

Τώρα γιὰ μένα ὁ ἔρωτα ς, κλαυμιάτων μιὰ παλιὰ πηγὴ,
Ὅπου ἔπινα ἀξεδίψαστα, σὰν πρώτα δὲν ξεσπάει, —
Μοῦ κόστισε μιὰ ψεύτικη φιλία, πολὺ, πάρα πολὺ,
Καὶ ξέρω πῶς ἡ δόξα μ' ἄς γελᾷ.

Στὶς δίπλες μέσ' τῶν ἡκιων σας πάρτε μου τώρα τὴν καρδιά,
Κι ἂν ἔζησεν ἡ Μοῦσα μου, δάση τρανά, μακρὰ σας,
Στὶς χῶρες κι ἂν μεγάλωσε, στὰ μάτια τῆς τὰ σκοτεινά,
Ξέρει νὰ κλεῖ τὴ θύμησὴ τῆς ὁμορφιάς σας.

Βονὸ πανίερο, Ὑμηττέ, ζωντανεμένη θεότη,
Πιὸ κ' ἀπ' ἀνθρώπινη φανή,
Κι ἀπ' τὸ νοτιὰ τὸν ἄνεμο πού στα βαθειὰ τοῦ δάσου
Τῆ φρίκη ἀχολογεῖ,

Μὲ τὴ χαριτωμένη σου, κυρτὴ στὶς κορυφές σου
Γραμμὴ. μοῦ μίλησες, κι ἐγὼ
Δὲν ἤμουν ἄξιος. πότερο νὰκούσω, σὰν ἐτότες,
Ποτές τὸν οὐρανό.

Ὡ ἦρωα! ἡ ἡμέρα σβύνοντας στὰ πλάγια σου τυπώνει
Τὸ πιὸ δροσάτο φῶς,
Γιατὶ ἡ καρδιά τοῦ ρουμπινιοῦ σ' ἐσένα πέφτει ἀπάνω,
Σὰν ὅπως στίβεται ὁ καρπός.

Κι ὅμως, ἐνὸς ἀγαπητοῦ χρώματος, δὲ μὲ δένει
Μ' ἐσένα, ἡ δολερὴ χαρά,
Μὰ μὲ σκλαβώνει ὁ θρόγινοσ ἥσκιος, ὅπου σὲ ντύνει,
Ὑμηττέ, μὲ δυστυχιὰ.

Αὐτὸς ὁ ἥσκιος ἔκαμεν ἔτσι τὸ φυσικό μου
Σ, ἐσὲ ν' ἀποκριθεῖ,
Αὐτὸς πού τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν ἥλιο τὸν ἀγύρτη,
Τὸν θάμπωσε σὲ μιὰ στιγμή.

Ὡ ἀνθρώπινη πολὺ καρδιά, λιγότερο θνητέ!
Πᾶχεις τὰ μάτια ἀπ' τὴ γιορτὴ τῆς λάμψεως θαυματομένα,
Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ποῦ περνᾷ, δὲ θὰ τὸ μάθεισ σὺ ποτέ,
Τῶν μαύρων φύλλων ἡ σκιά πόσο φωτίζει ἐμένα!

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(*) Οἱ «Στροφές» τοῦ Ζάν Μορέας, μὲ τὴν ἀριστοτεχνικὴ μετάφραση τοῦ Μαλακάση κυκλοφοροῦνε σήμερα σὲ καλλιτεχνικὴ ἔκδοση. Ὁ ποιητὴς καὶ διαλεκτὸς μὲς συνεργάτης εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δώσει στὸ «Νοῦμα» τίς παραπάνω ἀνέκδοτες «Στροφές».